

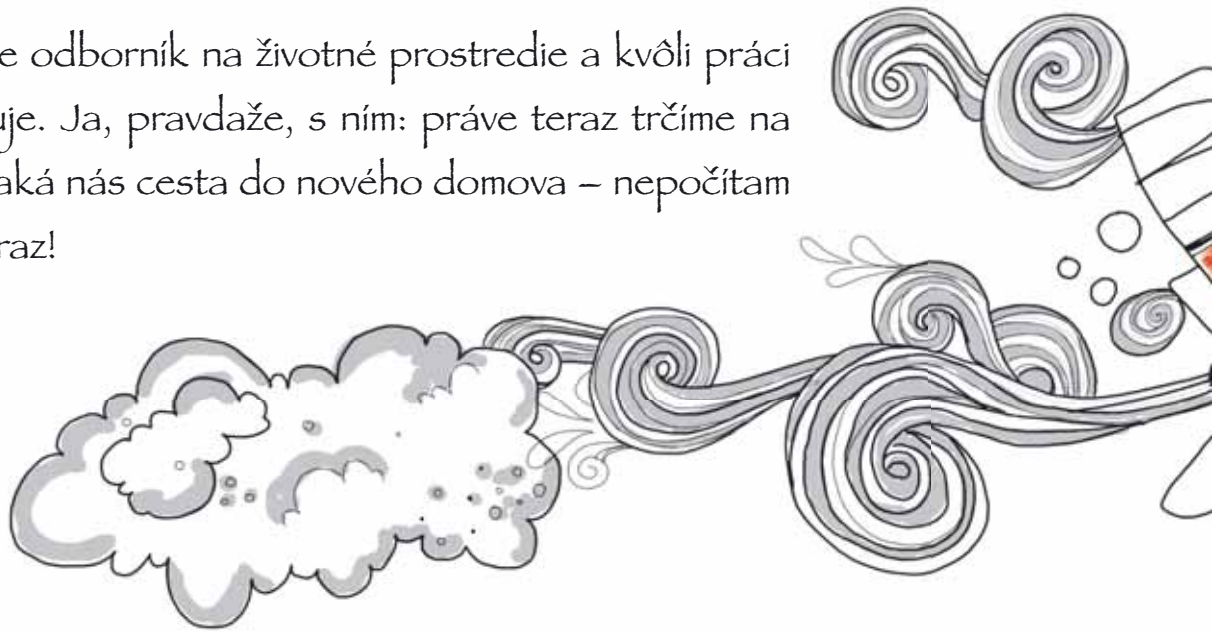
Kapitola 1

Nový začiatok

Už je to tu. Opäť sa sťahujeme.

Ocko je odborník na životné prostredie a kvôli práci veľa cestuje. Ja, pravdaže, s ním: práve teraz trčíme na letisku. Čaká nás cesta do nového domova – nepočítam po koľký raz!

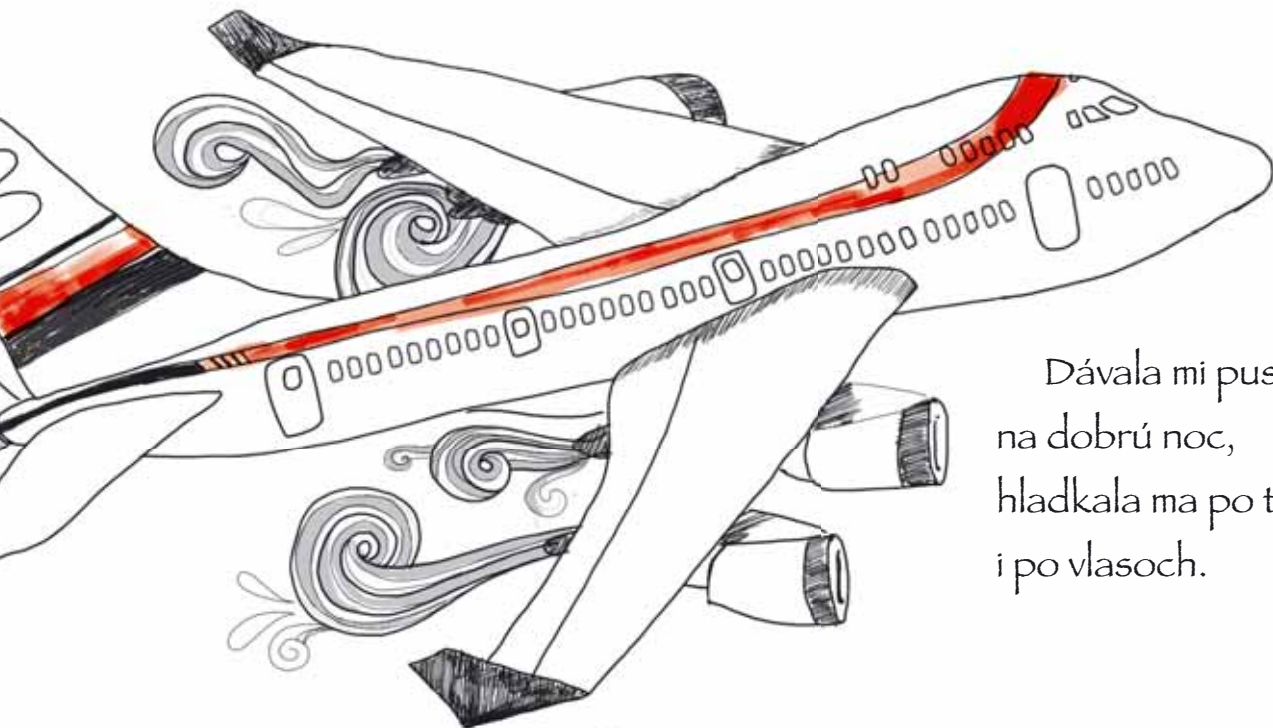

*Oco sa rozhodol, že sa vrátíme do
Buenos Aires,
a tak opúšťame Madrid, kde sme žili niekoľko rokov.
Som trocha smutná, ale aj zvedavá.*

Na rozdiel od minulosti sa na náš nový cieľ celkom teším, pretože sa vraciame tam, kde som sa narodila. A **kde sa narodila aj moja mamička. Umrela, keď som mala päť rokov.** Veľmi si na ňu nepamätám, ale keď sa cítim sama a stratená, myslím na ňu... práve tak ako dnes.

Moja mamička! Keď sa vracala z turné,
vždy jej na tvári žiaril úsmev.

Dávala mi pusu
na dobrú noc,
hladkala ma po tvári
i po vlasoch.

Mala krásny hlas vytrénovaný mnohoročným cvičením a vystúpeniami.
Jej tradičná otázka: „Vio, vyčistila si si zuby?“
(Keď na to myslím, jej hlas neznel vždy iba jemne...)

Páni! Rev prúdových motorov ma vrátil späť do reality! Lietadlo odštartovalo a ja píšem, aby som nemusela myslieť na to, že sme kilometre nad zemou. Písať, písať, na nič iné nemyslieť... pretože... lietania sa nesmierne desím!

Štart a pristátie neznášam!

Môj milý denník, predstav si, čo sa stalo. *Dala som sa do reči s jedným chlapcom...* do reči, to trochu prehánam... niečo som zo seba vykoktala. Bol celkom milý. Mala som pocit, že sa chce so mnou zoznámiť. A odrazu sa z ničoho nič zarazil, akoby sa niečoho preľakol.

Čo sa stalo? Azda som za to mohla ja?

Myslím si, že na to neprídem, aj keby som si tým namáhala mozog celý deň. S chalanmi sú problémy, človek sa v nich nevyzná. Dá sa vôbec pochopiť, čo si myslia? Ktovie, či si vôbec niekedy nájdem chlapca. Pomoc! Čo je to za divný zvuk?

Preboha!!!

Aj napriek príšerným zvukom sme to napokon prežili: šťastne sme pristáli v Buenos Aires, v najkrajšom meste na svete. Kiežby sa ocko rozhodol, že tu niekoľko rokov zostaneme – chcela by som mať pocit, že konečne niekde zakotvím.

Prečo oco nechápe, že vláčiť sa z miesta na miesto ma vážne štve?

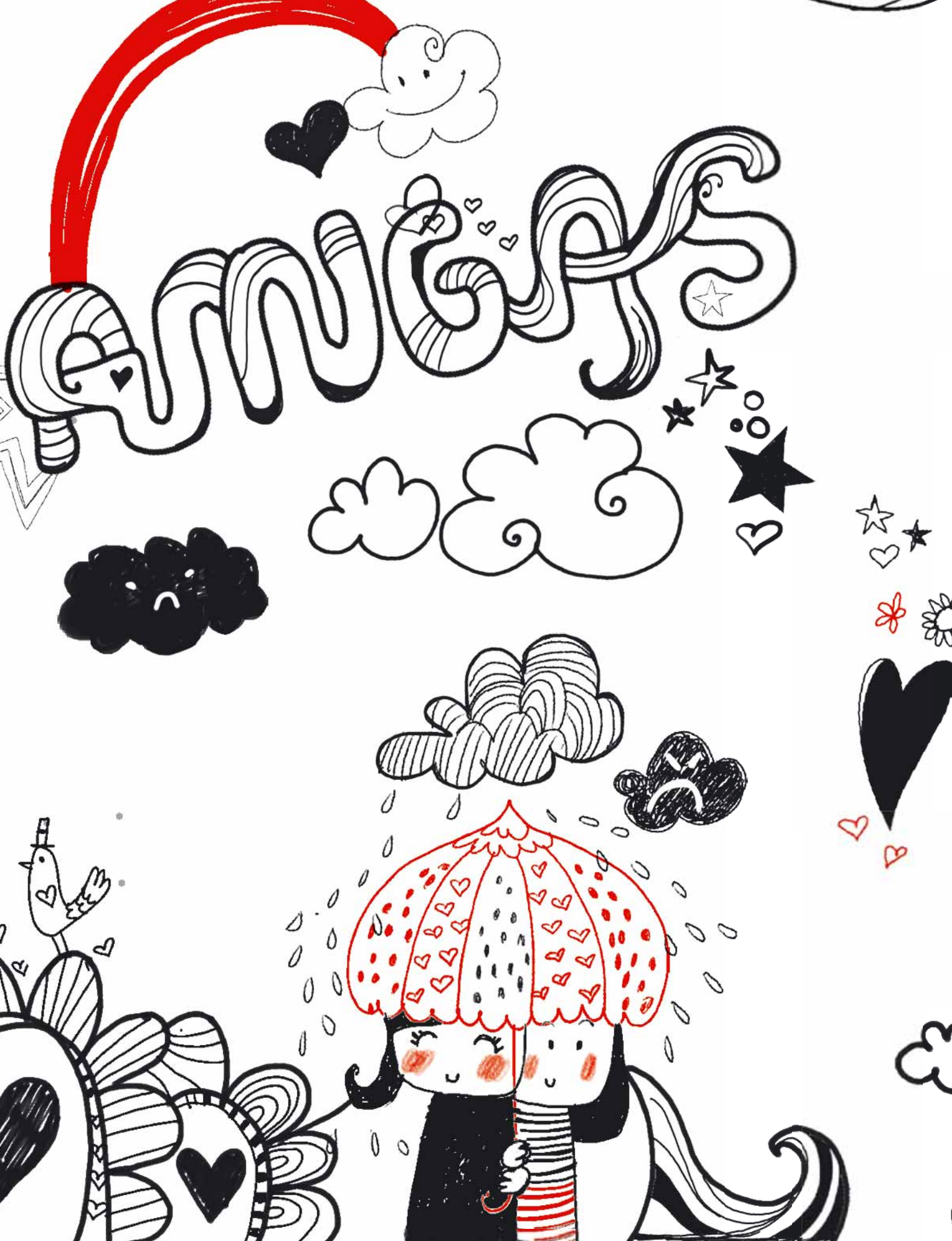
Stretla som kopec nových ľudí. Boli celkom fajn. Škoda, že to boli samí dospelí, ocovi známi. Ani som nemala čas zapamätať si, ako sa všetci volajú. Giuliovi som vavela Alessio, Alessiovi Giovanni a Giovannimu Luca. Asi si mysleli, že som poriadne strelená, ale... vlastne mi na nich ani trocha nezáležalo.

Tak prezrad', Violetta, koľko máš kamarátov?

Málo, možno žiadnych. Keď sa človek sťahuje tak často, ako si kupuje nové tričko, žiadne priateľstvo dlho nevydrží. *Keď som mala osem rokov, priatelila som sa s dievčaťom v mojom veku.* Naši otcovia boli kolegovia z práce.

Utkveli mi v pamäti dlhé jesenné popoludnia, keď dospelí vysedávali nad nejakými plánmi či rozpočtami a uzávierkami a my sme si vytiahli bábiky a robili sme čajové posedenia. Usadili sme sa k stolíku v mojej izbe: ja, Ines (moja priateľka), Bussi (moja bábika) a Bea (bábika mojej kamarátky). Tvárili sme sa, že sedíme v kaviarni. Lenže Ines potom odišla a mne zostalo iba pár fotografií. No aj tak na nich vyzerám príšerne... Je mi z toho nanič, a preto si ich radšej ani neprezerám. ☹

Konečne som doma. V našom pôvodnom bydlisku.
Boli sme v zahraničí toľko rokov... a predsa mám pocit, že sme ho opustili iba včera. V obývacej izbe sú biele pohovky, odtiaľ sa ide na terasu, biele závesy, obdĺžnikový stôl, kde som skladala svoje prvé puzzle... pamätám si to ako včera.

*A tu je Olga,
moja Olga!*

Vidím ju a srdce mi poskakuje od radosti!
Celý dom vonia od jej varenia.

Olga, Olga, Olga! Ani netušíš, ako sa mi po tebe
cnelo (a najmä po tvojej čokoládovej torte!!!).
TY SI NAJLEPŠIA KUCHÁRKA NA SVETE!

Otec ma **vôbec** nepočúva.

Viem, že mi to nerobí naschvál. Nakoniec to ale vždy dopadne rovnako.

A zasa to odniesli moje narodeniny.

Dúfam, že sa so svojou novou priateľkou Jade nerozhodol usporiadať k mojim šestnástym narodeninám oslavu. Možno som iba zle počula, ale obávam sa najhoršieho.

Stále mi opakuje, že Jade to robí pre mňa.

PRE MŇA? VEĎ MA VÔBEC NEPOZNÁ.

Inak by vedela, že neznášam, keď ma chce objasť. A neznášam, keď hovorí príliš rýchlo. A z toho, ako stále rozhadzuje rukami, mi treští hlava. Ako aj z jej parfumu...

*...ja jednoducho **o žiadnu oslavu nestojím!***

Napokon, aj tak nemám čo na seba. V skrini mám síce hromadu vecí, ale nič z toho sa na takú príležitosť nehodí. Ak Jade chystá oslavu, aj keby to bolo napríklad v našej obývačke, myslí si, že by som mala mať dlhé šaty. **Ja a slávnostná róba?** Tej predstavy sa neviem zbaviť, aj keď mi lezie na nervy: ja v nejakých našuchorených volánoch? Alebo ešte horšie. V šatách, aké nosí Jade!

BOŽE, OCHRAŇUJ MA PRED JADE!

Dúfam, že až budem mať tridsať rokov, nebudem vyzeráť ako ona!

*Má príšerne veľké oči a pery a stále
iba melie a melie.*

Asi som to ešte nenapísala, ale Jade býva s nami. Má svoju izbu. Vôbec neviem pochopiť, ako sa môže otcovi páčiť!

DNES DALA VÝPOVEĎ MOJA SÚKROMNÁ UČITELKA!

CHVÁLABOHU, PRETOŽE BOLA FAKT NEZNESITEĽNÁ!

Violetta, nejedz tak rýchlo, nelež tak dlho v posteli, nepozeraj sa na televíziu, neobhrýzaj si nechty, nedávaj nohy na stôl, uprac po sebe pohár, neváľaj veci po zemi. Nesmej sa tak nahlas, neskáč otcovi okolo krku, sotva sa vrátil z práce, snaž sa viac učiť!

Inými slovami,

Violetta, prestaň žiť!

OŤEC TERAZ NARÝCHĽO HĽADÁ NÁHRADNÚ UČITELKU.

Dúfam, že tentoraz bude mať pri výbere šťastnejšiu ruku, zatiaľ sa mu to veľmi nedarilo. Ktovie, čo ma čaká.

Ale budem optimistka. V tomto skvelom meste žijú určite samí úžasní ľudia. Aspoň zatiaľ mám ten dojem. Úradníci pasovej kontroly nás privítali s úsmevom, pri ktorom sa mi až zatajil dych. Nosič bol milý a priateľský, taxikár sa správal zdvorilo a na úrovni. Prvé dojmy rozhodne nie sú zlé.

Viete, že som nikdy nechodila do školy? Ani ako malá nie.

*Aby bolo jasné:
Nie je to také strašné.*

Mám voľnejší rozvrh a môžem sa rozhodnúť, kedy mám na ktorý predmet náladu, a tak vôbec... Pravdaže, musím sa naučiť všetko, čo majú predpísané v škole, pretože učiteľky, ktoré mi oco zohnal, boli vždy poriadne prísne a nič mi neodpustili (bohužiaľ).

Niekedy by som do školy **celkom rada chodila**. Cez prestávku by sme vyčíňali alebo si navzájom požičiavali domáce úlohy, ako sa to asi v normálnej škole robí.

NA ČO BY SOM SA PÝTALA?

Na samé jednoduché veci.

„Čau, zabudla som, z ktorej strany máme úlohu?“

„Čau, ideme zajtra na telocvik do telocvične, mám si vziať tepláky?“

„Čau, už máš hotový ten preklad z franiny? Tej poslednej vete nerozumiem.“

„Čau, môžem si to opísať?“

„Čau, nechceš sa prísť učiť k nám domov?“

Páni, ako krásne to znie! Možno to raz príde a budem mať kamarátku.

